

Inspiratiedag Gezinscoaching

11 december 2024, Belpaire gebouw Brussel

Verslag Panelgesprek

Panelleden:

- Mathias Vaes (Stad Mechelen – afdelingshoofd sociale zaken, GO-team)
- Katleen Heussen (trajectondersteuner Delink – ter vervanging van Nebahat Deveci, ervaringsdeskundige in armoede)
- Kathleen Meeus & Merith Hendriks – (interlokaal samenwerkingsverband Baldemore, resp manager en gezinscoach)
- Nele Van den Cruyce (Lucas KU Leuven)
- Kristien Nys (Gezinswetenschappen, Odisee-hogeschool)

Host: Simonne Vandewaerde (Gezinswetenschappen, Odisee-hogeschool)

Verslaggevers: Elisabeth Adriaens & Philippe Noens (Gezinswetenschappen, Odisee hogeschool)

Vooraf: *Verslag, proeve van weergave, mogelijks zijn door de verslaggevers in functie van haalbare verslaggeving bepaalde formuleringen gewijzigd, of bepaalde elementen niet genotuleerd*

Overzicht

1	Inleiding: Simonne Vandewaerde	1
2	Wat betekent het voor gezinnen om ondersteuning van een gezinscoach te krijgen? En waar loop jij als gezinscoach tegen aan?	2
3	Hoe organiseer je als diensthoofd een dienst van gezinscoaches. Hoe ziet die er uit?	3
4	Hoe organiseren jullie gezinscoaching (of gezinsondersteuning) in Mechelen?	3
5	Wat zijn de succesfactoren van gezinscoach in de praktijk? Wat maakt dat het lukt of niet? Laat ons dit eerst vertellen vanuit perspectief van gezinnen in armoede zelf.	4
6	Wat zijn de succesfactoren die ervoor zorgden dat jullie werking gezinscoaching succes heeft? Is de steun van het lokale beleid een voorwaarde?	5
7	Vraag: wat missen we? Als we zeggen: we willen een gezinscoach-dienst in iedere gemeente, welke boodschap geven we dan mee aan de Vlaamse Overheid?	6

1 Inleiding: Simonne Vandewaerde

Welkom, goedemorgen. Blij hier met jullie samen te zijn. Voor mij persoonlijk is deze dag een feest! Het sluitstuk van het coachingstraject met 5 praktijken gezinscoaching over heel Vlaanderen. Ik werk voor het KC Gezinswetenschappen, vooral in concrete onderzoeken (actie-onderzoek) voor gezinnen in een kwetsbare positie, in armoede, Vlaanderen en Brussel. Wat werkt er echt, dat boeit mij en daar wil ik aan meewerken. Vandaar mijn passie voor het gezinscoachproject.

Hoe gaan we dat doen: alle kinderen gelijke kansen geven? Dan zijn we met dit project goed op weg. De inspiratiedag startte met het perspectief van gezinnen zelf (cf. Cindy die vertelde hoe het echt werkt), daarna kregen we het perspectief van onderzoekers. Nu starten we met het perspectief van de gezinscoach ... Nu is het aan de panelleden om dit enthousiasme nog aan te wakkeren! En hiervoor hebben we voor jullie volgende personen uitgenodigd:

De gezinscoach **Merith Hendriks**. Zij werkt effectief met gezinnen in het gc-project BALDEMORE, 4 landelijke gemeenten in het oosten van het land. **Kathleen Meeus** is de manager van dit samenwerkingsverband. Zij is gepokt en gemazeld in het werken met gezinnen in een moeilijke situatie. Veel expertise.

We nodigden ook **Matthias Vaes** uit. Afdelingshoofd sociale zaken van de stad Mechelen. We kunnen wel zegen dat hij de aanstoker is van het verhaal van gezinscoaching. Graag laten we hem uitleggen waarom en hoe.

Er is nog een Kathleen in ons midden. **Kathleen Heussen**, zij is trajectondersteuner bij VZW De Link. Zij was ook betrokken bij het gc-project en vertegenwoordigt de stem van de gezinnen in armoede. Zij is zelf geen EDA, maar zij kent de leefwereld zeer goed van mensen in een kwetsbare situatie..

Kristien Nys en **Nele Van den Cruyse** waken erover dat we in dit gesprek geen belangrijke zaken over het hoofd zien.

2 Wat betekent het voor gezinnen om ondersteuning van een gezinscoach te krijgen? En waar loop jij als gezinscoach tegen aan?

Merith Hendriks (gezinscoach): grootste meerwaarde van gezinscoach is dat men kan werken in een (i) flexibel kader: zo zijn gezinscoaches bereikbaar voor de meest kwetsbare mensen (complexe meervoudige problematieken) en dit (ii) zonder strikte doelen en tijdslimieten: gezinscoaches kunnen op maat en tempo van gezinnen werken, wat andere organisaties soms niet kunnen doen. Doordat gezinscoaches de tijd hebben, kunnen ze toewerken naar een lang en duurzaam traject om met gezinnen mee te lopen, wat voor deze gezinnen een meerwaarde is. Meeste gezinnen kunnen niet meer nadenken, worden ze overspoeld, ... De gezinscoach kan een rustpunt, een kalm en helder brein vormen: overzicht bieden, hun vragen helder krijgen, hun netwerk in kaart brengen, de krachten van en voor de gezinnen schetsen om dan terug naar de oppervlakte te komen. Centraal voor gezinscoach staat: **van overleven naar floreren** kunnen gaan. Het gaat over meer dan gezinnen laten overleven, maar naar het floreren werken. Een voorbeeld illustreert dit: ik kreeg een gezin aangemeld in sept 2023, aanmelding kwam door de gezinssituatie met twee jonge kindjes en een zeer lage draagkracht, waardoor crisishulp betrokken werd om te kunnen overleven. Maar dan werd door de gezinscoach ook gekeken: waar haal je als mama energie uit? Dit bleek tuinieren. In dit geval is de gezinscoach met de moeder gaan moestuinieren: letterlijk met kleine zaadjes in het voorjaar... naar grote vruchten en planten in de zomer. Dit toont heel mooi het verder gaan dan overleven.

Een eerste uitdaging: gezinscoaches werken niet met vaste middelen, maar middels subsidies. Daar moeten we onze werking altijd naar veranderen. Gezinscoaching is door de verschuivende subsidies al vaak veranderd. Maakt het moeilijk voor onszelf en onze partners om duidelijk te krijgen: wat doen we nu eigenlijk? Een tweede uitdaging, zijn de wachtlijsten. Een belangrijke bouwsteen van gezinscoaching, is **een langdurige beschikbare vertrouwenspersoon**. Door wachtlijsten en *tijdelijke*

stop, ervaren we dat er soms geen her-aanmelding meer mogelijk is gedurende een tijd. Is wel jammer dat die continuïteit niet lukt. En tot slot ook bij meer specifieke vragen van gezinnen die nood hebben aan meer expertise: soms wachten op doorverwijzing naar andere dienst- of hulpverlening en daar dan vervolgens wachten op de aanmelding. Ondertussen kan de gezinscoach wel betrokken blijven, maar dat geeft soms uitzichtloos gevoel om zo lang te moeten wachten...

3 Hoe organiseer je als diensthoofd een dienst van gezinscoaches. Hoe ziet die er uit?

Kathleen Meeus: Baldemore is een intergemeentelijk samenwerkingsverband, een interlokale vereniging, van vier kleine landbouwgemeentes. Afzonderlijk zijn de gemeentes zelf te klein als aparte gemeente om gezinscoaching op te starten. Maar van de ene projectoproep naar de andere, zijn we binnen Baldemore, wel kunnen ontstaan. Een interlokale aanpak maakt het wel moeilijk: vier lokale besturen, vier lokale politici waarmee we rekening moeten houden. Op dit moment: geen middelen meer in het vooruitzicht, dus misschien bestaan we binnen x aantal maanden niet meer. Je moet als coördinator draagvlak vergroten. Helaas zitten onze politici hier niet. Politici zijn gek op cijfers. Maar impact is moeilijker in cijfers te gieten. Het hoofd is al veel geraakt via jaarverslagen met statistische gegevens (ratio): hoeveel gezinnen bereiken we? Nu hebben we het **hart** geraakt, op een overleg met de vier burgemeesters erbij, én de gezinscoach. Deze bracht een case en stelde dan aan elke burgemeester de vraag: als jij nu als gezinscoach zou werken, wat zou jij doen? Dat heeft (hopelijk) gemarcheerd. We kunnen niet met sexy cijfers komen – we moeten op een andere manier het belang van onze werking tonen.

Host Simonne Vandewaerde: fijn dat je meteen naar onze slotvraag komt rond politiserend werken, door toe te lichten hoe jullie dit doen: **recht naar het hart en met storytelling**.

4 Hoe organiseren jullie gezinscoaching (of gezinsondersteuning) in Mechelen?

Mathias Vaes: we schreven in Mechelen een boek over het GO-team. Onderzocht door Bérenice Storms (zie [pdf](#)) “Lees het boek: het is een aanrader 😊”. Hoe we in het algemeen georganiseerd zijn: we werken met een stuk of 11 teams. Centraal staat ons werkingsprincipe: 1 client = 1 sociaal assistent. Het is belangrijk dat sociaal werk zich niet beperkt tot één setting. Voor ons is **generalistisch sociaal werk** en professie heel belangrijk. In sommige gezinnen is er meer tijd nodig, en dus ook een kleinere caseload nodig. De maatschappelijk werker werkt in relatie tot de client en bij aanhoudende of specifieke problemen is er een backoffice. Als er bijvoorbeeld onbetaalde facturen blijven naar voor komen, dan kan de maatschappelijk werker rekenen op de backoffice. **Je kan niet werken aan de relatie als je niet georganiseerd bent op de relatie**. In onze sector botsen we de laatste tijd op het feit dat techniciteit met professionaliteit wordt verward. Professionaliteit zit in de relatie: een sociaal werker die kan werken op relatie. De professionaliteit zit niet in al die afkortingen: “is het voor GBO of ELZ; echt een moeilijkheid en niet zo essentieel”

Een andere werking en boek uit Mechelen: OpKomst. We zijn in principe gericht op de volwassen hulpverlening. Maar eigenlijk begint het al in de fase van de zwangerschap: en dus moeten we ons meer richten op eerste duizend dagen. Focus: generalistisch sociaal werk in de fase van en gericht op aanstaand ouderschap. We houden niet van het woord specialisatie of specialisme als term. Dit lijkt

vaak synoniem voor: “het moet moeilijk zijn”: “voor wie is het? “in welk hokje past het”? Dit hoeft dus niet. Net het generalistisch aspect is heel belangrijk in het werken.

5 Wat zijn de succesfactoren van gezinscoach in de praktijk? Wat maakt dat het lukt of niet? Laat ons dit eerst vertellen vanuit perspectief van gezinnen in armoede zelf.

Katleen Heussen: (Vooraf: Kathleen werkt normaal in tandem met ervaringsdeskundige, Nebahat Deveci. Zij is verontschuldigd, en dus spreekt Kathleen mee in haar naam.)

Wat echt belangrijk is, is de vertrouwensband – die is zo belangrijk voor mensen in armoede. Er zijn wel wat randvoorwaarden om tot een goede vertrouwensband te komen. Neem er de tijd voor om die band te laten groeien, en krijg er de tijd voor. We gaan soms te snel als hulpverlener: we willen helpen, redden. Maar eigenlijk is het net belangrijk om het gezin in de eigen kracht te zetten, in regie te zetten en daar te laten. Als gezinscoach ga je het proces begeleiden: dus wel als gezinscoach ondersteunen en handvaten aangeven. **Als gezinscoach moeten we ons bewust zijn van het eigen referentiekader en evidenties checken. We staan soms niet genoeg stil bij de binnenkant van de mensen.** Daar gaan we soms aan voorbij zodat we niet steeds afdoende bewust zijn van wat we vooronderstellen. Bv de evidentie van competente ouders: er wordt heel veel verondersteld. Bijvoorbeeld dat dat ouders afdoende Nederlands beheersen, dat ouders hun kinderen kunnen opvolgen in hun schoolse gebeuren, ... We staan er niet genoeg bij stil dat we als modale ouders elke dag vragen hoe het op school was, dat we agenda kunnen lezen en opvolgen. Maar niet elke ouder kan lezen (bv. als je laaggeletterd bent), noch is dit elke dag haalbaar door stress en schaarste (dit verlaagt de cognitieve capaciteiten met 13 IQ-punten). We aanvaarden het als modaal, maar mensen zijn in overlevingsmodus en hebben andere katjes te geselen, en zitten in een tunnel (om te overleven)...

Host Simonne Vandewaerde: Wie ook gespecialiseerd is in vertrouwen wekken door in een gezin binnen te komen, zijn de vrijwilligers van Home-Start, waar de gezinscoaches in Leuven mee werken.

Mathias Vaes: (terug aansluitend bij stelling rond evidenties van Kathleen Heussen): Ik volg, maar we verwachten heel veel dingen van mensen die voor ons normaal zijn. Terwijl: die zijn (ook voor ons) niet normaal. We hebben bv. niet de halve bureaucratische miserie van wat mensen bij ons hebben. Meestal hebben we wel iemand in ons netwerk voor onze vragen (boekhouder, moeder, iemand handig, ...). Maar wat als je dat netwerk niet hebt? Heel vaak zeggen we: we vinden dit normaal en doen dit ook zelf, terwijl dit vaak eigenlijk niet zelf doen maar het door iemand uit ons netwerk laten doen. Daar moeten we ons bewust van zijn. Echt helpen, is netwerkverbreding en netwerkopbouw.

Katleen Heussen: Dit klopt. Het knelt heel vaak door de afwezigheid van netwerk. We zien vaak dat mensen in kwetsbare situatie een netwerk hebben met mensen die zich ook in een kwetsbare situatie bevinden. Wat ‘andere’ netwerken zijn belangrijk om sociale mobiliteit te hebben. Daar willen we ook op inzetten. Cf. ook in lokaal beleid ziet men dit, bv. door in te zetten op zorgzame buurten. We moeten ook echt als hulpverlener en als lokaal beleid ons bewust van zijn om afdoende te werken op het informele netwerk.

6 Wat zijn de succesfactoren die ervoor zorgden dat jullie werking gezinscoaching succes heeft? Is de steun van het lokale beleid een voorwaarde?

Mathias Vaes: lokaal beleid en politiek was erg belangrijk bij de start van het project en de aanpak. Dan werkte dat, en dan kwam de studie er. En nu... is het er gewoon. De steun is er nu gewoon: net zoals we straten onderhouden, een bibliotheek hebben, hebben we ook een GO-team. We zijn heel vaak gericht op het politiek mandaat, en ik begrijp dat. Maar ik vind het mandaat binnen een organisatie en in het werkveld zelf, ook niet evident. Je ziet dat te vaak: men heeft niet te veel geld, dus geeft men een vzw of dienst projectmiddelen voor een jaar. En wat is die zijn mandaat binnen de organisatie? Welke ruimte heeft die om te zeggen dat die op iets botst? Als we projecten of iets nieuws starten, moeten we goed bewaken hoe we dat niet op eiland laten gebeuren. Nu moet zo iemand soms meer facturen nakijken dan iets anders.. Dan in de organisatie goed gaan kijken: hoe kunnen we dit wegwerken? Met andere woorden: mandaat geven, is een ding. Maar ook de instrumenten geven, is belangrijk. En dat is niet alleen tijd.

Kathleen Meeus: het is inderdaad een belangrijke vraag rond de steun van lokale politiek. Maar ook echt belangrijk is de vraag: hoe ga je om met het mandaat en plek in organisatie. Met welke partners werk je samen? En hoe zorg je dat men allemaal wat op een lijn als gezinscoach werkt?

Allemaal op één lijn, dat is heel moeilijk. In Baldemore zijn we misschien wat speciaal georganiseerd: gezinscoach zit in team in de intergemeentelijke samenwerking. Daarin zit ook het Huis van het Kind. Dus de gezinscoaches in Baldemore zijn een team binnen Huis van het Kind van vier gemeentes. In elk lokaal bestuur is natuurlijk een ander aanbod, een andere visie, een andere opvatting op het OCMW... We zijn wat Zwitserland: we zijn gewoon gezinscoaches (en niet Huis van het Kind, OCMW, ... we zijn als het ware wat common good).

Iedereen trekt ook aan ons. We zijn soms onze weg kwijt. Gezinscoaches worden vaak ingeschakeld om hiaten in te vullen. We hebben fluïde identiteit, want moeten vaak passen in projectoproepen. Wie zijn we en wie mogen we zijn? Wel meerwaarde bewezen aan partners en blijkt ook als we cases bespreken: heel vaak komen dezelfde vragen terug (maar misschien niet echt een probleem). Het is blijkbaar heel eigen aan de methodiek, cf. onderzoekers tijdens presentaties.

Het is heel belangrijk dat **een coach of leidinggevende het mandaat geeft aan gezinscoaches en hen ook buffert**. Je staat echt in de modder, in de klei. Er is geen alarmknop. Als diensthoofd zie je soms dat de gezinscoach ziek naar het werk komen (omdat ze ook echt in schrijnende situaties werken en daar willen ze ook echt voor door gaan). Gezinscoaches moeten dus echt een stevige leidinggevende hebben, die buffert en uitlegt waarom het nodig is en ook vrijheid krijgt. Heel belangrijke toevoeging van in deze context, is de term van **discretionaire ruimte**. Ga dus als gezinscoach ook maar eens op een vrijdagnamiddag gaan wandelen 😊

Host Simonne Vandewaerde: Een belangrijke succesfactor is dus ook: **verzorg uw gezinscoach**. En dus moeten we misschien meer vragen: op welke manier wordt jij verzorgd? 😊

Merith Hendriks en Kathleen Meeus: Wat voor het welzijn als gezinscoach heel belangrijk is: samen op bureau zitten (en daar even kunnen luchten), twee-wekelijks teamoverleg... Naast dit overleg, ook weten dat bij het diensthoofd de deur altijd openstaat, ook al is ze dicht of is ze in een meeting: kom

binnen als je iets nodig hebt. Ook andere collega's binnen Baldemore zijn aanspreekbaar. Bv. als iets moeilijker is geweest of iets de gezinscoach persoonlijk raakt... Er zijn binnen de (bredere) organisatie mensen om op terug te vallen.

Mathias Vaes: Het wordt heel vaak **onderschat hoe heftig het is als sociaal werker op nulde en eerste lijn**. Je ziet miserie en kansarmoede in heel schrijnende vormen en we gaan er vaak aan voorbij. Soms moet je *ikweetniethoeveel* formulieren invullen voor een team van mensen dat gaat beslissen zonder menselijk contact. De nulde lijn dient niet om de hiaten van andere in te vullen (door bv. hopen formulieren in te vullen). Maar doen we wel, zeker sinds corona. Veel anderen zijn zich aan het verschansen. Het wordt enorm onderschat wat die administratie doet met coaches die naast het gezin staan. *(applaus in de zaal)*

Host Simonne Vandewaerde citeert gezinscoach Mieke uit Mechelen: Gezinnen mogen niet weten dat er een wachtlijst is – want dan ervaren ze nog meer druk.

Kathleen Meeus: Gezinscoaches knallen mee tegen de muur van systemen. Maar dat maakt ook dat ze heel goede belangenbehartigers zijn. Ze zijn heel belangrijk op caseniveau. Maar hebben **ook een belangrijke rol op mesoniveau!** We noemen het bij Baldemore: **in-reachen**. De leefwereld (terug) binnenbrengen bij de hulp- en dienstverlening en dan samen kijken: hoe kunnen we drempels gaan wegwerken.

7 Vraag: wat missen we? Als we zeggen: we willen een gezinscoach-dienst in iedere gemeente, welke boodschap geven we dan mee aan de Vlaamse Overheid?

Katleen Heussen: We missen tijd en geld om de binnenkant van mensen in armoede binnen te brengen bij alle hulpverleners die met mensen aan de slag gaan. In elke gemeente is er best een ervaringsdeskundige in de armoede.

Mathias Vaes: vaak wordt er gekeken naar wachtlijsten (sociale huisvesting & uitkeringen), en dat klopt... Maar het GO-team was ook **een antwoord op bestuurlijke verrommeling**. En die is toegenomen. Afkortingen zijn er bijgekomen. Het is bijna semantisch... Wat is het verschil tussen trajectbegeleiding, 1Gezin1Plan, en gezinscoaching...? Er komen heel vaak termen en projecten bij, maar ze vervangen niets. De afstemmingschaos die dat geeft, is niet te onderschatten. Ofwel trek je je er niets van aan (met de gevolgen van dien), ofwel ben je heel de dag bezig met het verschil... Ja er moeten meer middelen zijn, maar minder afkortingen zouden ook een manier kunnen zijn om tot minder semantische verrommeling te komen.

Kathleen Meeus: ik heb het al verschillende malen gezegd wat zou helpen. Los van de methodiek, moeten we ook blijven pleiten voor de stiel van sociaal werker: laat ons gewoon ons werk doen: de reden waarom we sociaal werker of aanverwante opleidingen zijn gaan studeren. We praten over ontschotting, maar we creëren altijd maar meer schotten.

Host Simonne Vandewaerde: Laat ons nog even verdergaan over het beleid. Er is nu onder meer het decreet rond Vroeg en Nabij. Zou het niet gemakkelijker zijn als we samen kunnen stellen: de trajectondersteuners waar Vroeg en Nabij het over heeft, dat zijn gezinscoaches of gezinsondersteuners. En moeten we die coaches onder het OCMW zetten, of Huis van het Kind?)

Mathias Vaes: ik vind Vroeg en Nabij, goed. *Fine*. Wel dik 😊 Maar we zitten weer met hetzelfde verhaal... We gaan er weer naartoe: wat is verschil tussen Vroeg en nabij, en 1g1p, gezinscoach, ...?

Kathleen Meeus: ik ben zelf ooit gezinscoach binnen het OCMW geweest en daar valt wel iets over te zeggen. Nu los van OCMW, als het neutrale Zwitersland... Is dit niet een zinloze discussie? Als je maar het mandaat krijgt van de organisatie om te doen wat er moet gebeuren...!

Host Simonne Vandewaerde: In de citaten van het onderzoek kwamen OCMW en Huis van het Kind als niet zo laagdrempelig naar voor. Klopt mijn aanvoelen dat OCMW minder laagdrempelig is dan het Huis van het Kind? Zouden we de gezinscoaches dus misschien niet beter onder het Huis van het Kind brengen? (...) Maar het panel lijkt hiermee niet eens te zijn?

Mathias Vaes: Moeilijke discussie, want: hét OCMW, hét Huis van het Kind, hét CAW, hét CGG... bestaat niet. En we laten dat toe. Ik ken zowel erg toegankelijke als weinig toegankelijke OCMW's. Zowel, in- en outreachende caw's... Maar we laten die verscheidenheid ook beleidsmatig en als samenleving toe. We herleiden het tot het stigma rond OCMW... Er is inspectie en dergelijke, maar dat stuk in verschil wordt niet meegenomen. Corona was echt een gamechanger rond toegankelijkheid voor en na. Er is nu echt nood aan een iets meer bestuurlijk kader: dit zijn de krachtlijnen (en dus loslaten dat iedereen maar zijn *goesting* doet).

Kathleen Meeus: We zijn dit soms ook echt zelf aan het polariseren: Wij vs OCMW. Die polarisering is nergens voor nodig. We zijn allemaal nodig: niet, moet het in het Huis van het Kind of in het OCMW...

Het is een samen-verhaal en dat is de grote succesfactor.

Host Simonne Vandewaerde: Mooi einde! Dank jullie allen.

Vragen uit het publiek:

- Reactie ervaringsdeskundige Het Huizeke (Marollen, Brussel): we hebben elkaar nodig. We zijn allemaal maatschappelijk werker en hulpverleners, ook de ervaringsdeskundigen. hebben allemaal onze eigen rugzak en methodieken. We moeten vooral samenwerken en enkel dan kunnen we armoede samen bestrijden.
- Vraag over discrepantie tussen vertrouwen opbouwen en controle(ren). Bv. een gezinscoach die vanuit een OCMW werkt: hoe gaat die om met het feit dat er bv dingen zouden zijn die repercussies kunnen hebben op een uitkering van iemand.

Antwoord Mathias Vaes: we zijn in ons model georganiseerd (hét OCMW bestaat niet) waarbij we voor 1 client 1 maatschappelijk werker hebben. Als iemand begeleid wordt via de leefloons-poort dan doet die dat, idem door GO-team (dan doet die ook het leefloons aspect, en gaat deze maatschappelijk werker gewoon vaker in het bureau ernaast checken). Probeer alles met **“volheid van bevoegdheid”** te ondervangen. Het lijkt niet wenselijk dat je als (traject)begeleider alles moet gaan vragen en vertellen bij andere diensten. Jij hebt als maatschappelijk werker de cliënt gezien, jij moet op de knoppen kunnen duwen.

Vraagsteller: wat met de discrepantie tussen vertrouwen opbouwen en criteria voor leefloons.

Antwoord Mathias Vaes: Gemakkelijker om in één hand te houden dan te werken met een *good cop* en een *bad cop*. Dan kan je dit ook in verslag voor Bijzonder Comité beter gaan omschrijven en daardoor ook bewaken dat de persoon in zijn algemeenheid wordt besproken

en duidelijk is wat de kwetsuren zijn. Vertrouwen en controle, dat zijn twee zijden, en die niet van elkaar koppelen...

Antwoord Katleen Heussen: ook op het Lerend Netwerk Vlaams Brabant is het hierover gegaan: wat doe je als gezinscoach wanneer de cliënt tegen de gezinscoach zegt dat men leefloon ontvangt en in het zwart werkt? De gezinscoach gaat dit niet klikken. Maar wel transparant zijn over de effecten als men er achter komt...

Antwoord Mathias Vaes: beste reactie: transparantie, maar ook vraag: hoe ver gaat ge die zaken laten uitkristalliseren?

- Vraag: Hoe gaan jullie om met eerstelijns sociaal werkers? Zij hebben gelet op hun goede relatie met gezinnen, toch ook hun rol en plaats? Op welke manier werken ze in Leuven met die eerstelijns-actoren die de gezinnen al kennen.

Antwoord uit de zaal namens gezinscoaches Leuven: Lokaal kijken welke partners daarin een rol willen spelen, en met elkaar verbinden. Vraagt veel tijd om organisaties bij elkaar te brengen en om dat er bij te nemen voor organisaties (al dan niet met financiële middelen). Dit is soms een moeilijke puzzel.

- Reactie Koen Hermans: Werken met vertrouwen betekent ook als maatschappelijk werker het moeilijke bespreekbaar maken. Vertrouwen betekent niet enkel het verhaal van de cliënt volgen. Opnieuw wordt beeld gemaakt van OCMW en maatschappelijk werker. Dit is een schijntegenstelling... Het is zeer problematisch als gezinscoach enkel op vertrouwen mag werken. Het gaat om het moeilijke gesprek te maken, bij cliënt en ook in andere diensten. We zijn ook hier net dezelfde stereotypen aan het reproduceren van het beeld van OCMW-maatschappelijk werker, net als in media en politiek.

Reactie Simonne Vandewaerde: Dankje. Gezinscoach wil vertrouwelijkheid opbouwen, maar gaat ook over vrijwilligheid. Ik ben blij dat je het hebt gezegd 😊

- Vraag: Jullie spreken, vanuit Baldemore, over breed en flexibel afsprakenkader: wat betekent dat? Antwoord: We zeggen soms: het kader is dat er geen kader is. Dat is de discretionaire ruimte die daarnet benoemd werd. In Baldemore kennen de twee gezinscoaches de job, ze kennen het kader en weten wat nodig is. Na vandaag zouden we zeker durven stellen: er is geen kader. Elk gezin die ons nodig heeft, daarvoor gaan we het doen!
- Reactie door Karlien, Home-Start Vlaanderen: we zijn een organisatie die met vrijwillige gezinscoach werken, o.a. in Leuven. We werken wel met een vrij uitgewerkt kader, een methodiek, een ethisch kompas. Een kader hebben, is voor ons wel belangrijk voor gezinscoaches of gezinsondersteuners, zowel vrijwilligers als professionals. Vandaag werd al een stuk enkele elementen daarvan geschetst, maar is op maat van elke organisatie belangrijk dat zo'n kader aanwezig is.

Zowel het panel als het publiek worden door de host Simonne Vandewaerde uitdrukkelijk bedankt voor de deelname aan het panelgesprek.